

- Как бързо мина времето... Вече пет години от оня ден, когато се връщаме отчаяни и ескърбени от Кипсела... Пет години... Сякаш беше вчера.

И Асен се замисли върху това бързо изминало време на изпитания и борби, което бе набраздило лицето му с дълбоки ^{те} гънки на грижите и тревогата и преди време бе поръсило косите и брадата му със сребърни кичури.

- Помниш ли, когато севасто^кратор Коан ти удари плесницата? - каза Петър.

- Исак разбра много добре, но само, че много късно, колко са били прави захваните на ония двама прашни и жалки хемски боляри...

- Каква чудна орисница ни помага - се обади Иваница. Сякаш ^{нещо се случи} ~~някакъв добър дук~~ ~~следи~~ за нашето добруване. Това е Солунския чудотворец, брати, повярвайте ми!

- Когато се върнем, ще заповядам на майстор Вельо да ми ^{негат} ~~направи нов негат~~ - заяви Асен - от едната страна ще бъде мойт образ - от другата тоя на свети Димитър.

Навлизаха вече в Хемуса. За миг всички се прехласнаха в познатите, скъпи очертания. Сякаш за да поздравя връщачите се юнаци слънцето прониза с трептящо злато бялата мъгла, която обвиваше планината, а върху сињьото ѝ кадифе облаците блестяха като елмазени щитове.

Царят подкара по-бързо. Иваница го настигна.

- Вярвам, че към залез ще пристигнем...

Усмивка озари Асеновото лице.

- Да. И нашите ще ни чакат. Иваница, Иваница, никога не съм бил така щастлив, като сега. Ето, постепенно, ~~и уверено~~ България става това, за което сме бленували. Господарят на Хе-